

El llapis màgic

Segons una antiga llegenda, en un poble de les Garrigues, ningú sabia en quin, hi havia amagat un llapis màgic. Deien que tot el que es dibuixés amb ell es faria realitat.

Durant molt temps els veïns el buscaren però com que no aconseguien trobar-lo es van cansar, i amb el pas del temps quasi van oblidar la seva cerca. Tan sols els padrins ho explicaven als seus néts.

Un bon dia dos nens de l'Albi, que estaven jugant en unes eres prop del poble, van veure en un racó, al costat de la pallissa, un conill que quasi no es podia bellugar.

S'acostaren i acariciant-lo li digueren:

- Conillet, què et passa? Que no et trobes bé?
- Sóc molt vell i estic molt cansat. -digué el conill.- Però encara he d'acabar una feina.
- Que vols que t'ajudem? -li digueren els nens.
- Sí. Em faríeu un gran favor. He d'anar a buscar una cosa i no sé si podré arribar on és.
- No et preocupis, nosaltres t'hi portarem. On has d'anar?
- Al castell.
- Doncs anem-hi.

Els nens posaren el conill dins una cistella i cap al castell. En arribar-hi el conill els digué:

- Entreu dins la presó. Al costat dret de la porta, en un foradet trobareu amagat un llapis molt petit. Agafeu-lo i porteu-me'l.

Els nens ho feren i quan el van trobar li donaren al conill. Ell l'agafà i després de mirar-lo els digué:

- Us heu portat molt bé amb mi. M'heu ajudat a fer l'últim treball que tenia encomanat que era recollir aquest llapis màgic que tanta gent ha buscat. Aquí el teniu i vosaltres sereu els encarregats de fer-lo servir. Tan sols podeu

ferundibuix, i ha de ser alguna cosa de la qual se'n beneficiï tot el poble. I compte, si en feu un mal ús, desapareixerà. I no ho expliqueu mai a ningú.

Els nens no sabien què dir, ja que quasi no es recordaven de la llegenda del llapis que el padrí els havia explicat moltes vegades. Llavors el conill els digué:

-Ara porteu-me on m'heu trobat i penseu molt bé el que voleu dibuixar.

Després de portar-lo on l'havien trobat, s'acomiadaren del conill, i anaren corrent a casa, però amagaren el llapis, doncs tenien por de perdre'l al ser tan petit.

Passaren molts dies pensant què fer i després de parlar-ne molt van decidir:

-Com que a l'escola es necessitava fer reformes, dibuixarien la seva escola ideal.

I així va ser, es van fer un tip de dibuixar d'amagat dels pares, primer amb un llapis normal i finalment amb el llapis màgic: l'escola tindria aules grans amb molta llum, no hi faltarien ordinadors per tots els nens, una bona biblioteca, un gimnàs per a utilitzar els dies de pluja on també espogué jugar a futbol sala i basquet, una aula de música, un pati on l'aigua no quedés entollada... és a dir, una escola on no faltés res.

El llapis s'estava acabant i com que era molt tard i estaven molt cansats anaren a dormir.

L'endemà, al llevar-se, van voler tornar a mirar el dibuix per si hi faltava quelcom i s'adonaren que en la carpeta on el guardaven no hi era, i tampoc el llapis.

Molt estranyats però sense dir res a ningú, després d'esmorzar com cada dia, anaren a l'escola. Abans d'arribar-hi, sentiren els crits dels nens, dels pares i dels mestres: ningú es podia creure el que veia. Tothom es preguntava com era possible el que havia passat, ja que un dia per l'altre tenien una escola nova en el lloc de l'antiga, i tan sols els dos nens sabien què era el que ells havien dibuixat amb aquell llapis màgic que tothom es pensava que era una llegenda i que continuaria sent-ho perquè ells no explicarien mai la veritat del que havia passat a ningú, doncs no podien trencar la promesa feta al conill.

LA BIBLIOTECA, EL GUIM I LA PRINCESA BRUNISENDA

(Dedicat a la Biblioteca La Clandestina del Vilosell i a tots els nens i nenes)

Hi havia una vegada una princesa anomenada Brunisenda que vivia en la prestatgeria d'una petita i acollidora biblioteca on el so, estava fet d'espurnes de sol i silenci, un silenci que al llarg del temps, ella va aprendre a respectar i a escoltar.

La seva casa era un conte de fades que quasi bé ningú llegia, doncs algú sense voler, l'havia col·locat entre un vell diccionari i un gruixut llibre de poesies.

Ella des de la torre més alta del seu castell fet de paraules, a petits i grans convidava a llegir i a inventar històries que després algú escriuria, perquè un altre dia, en un altre poble i en una altre biblioteca, es pogués escoltar el màgic so del silenci que fan els ulls dels nens i nenes quan llegeixen. I les veus dels llibres, quan esperen que algú els agafi, per acaronar les seves pàgines i emocionar-se amb les històries que guarden les seves tapes.

La princesa Brunisenda estava trista i avorrida i pels seus ulls lliscaven llàgrimes de tinta, que a poc a poc anaven embrutant les pàgines del llibre on vivia.

I sabeu perquè estava tan trista i avorrida? Doncs perquè ningú la llegia i perquè ja estava farta i cansada de fer de princesa i d'haver-se de casar amb un príncep que no estimava i de portar una corona molt pesada i d'anar amb vestits que no li servien per a fer tot allò que tant li agradava: córrer pel bosc, muntar a cavall i jugar a futbol.

La princesa Brunisenda des de feia molts anys, es va enamorar d'un pastoret anomenat Guim, que un dia de reüll, va veure que guaitava entre les esgrogueïdes pàgines del llibre de poesies.

I des de les hores, la princesa i el pastoret, s'estimaven en secret.

La princesa Brunisenda va reunir a tots els habitants del seu castell de paraules i els hi va dir que a partir d'aquell dia ella ja no portaria mai més corona, ni vestits llargs ni tampoc es casaria amb el príncep, sinó que ho faria amb el pastoret Guim de qui estava bojament enamorada. I plegats anirien a viure a una petita caseta situada al bellmig d'una vall, on

plàcidament hi pasturaven cabretes i corderets que en Guim cada dia munyia per a fer amb la seva llet, el millor mató i formatge de tota la comarca.

Tots els habitants del castell es van enfadar i es van ficar les mans al cap, fent trontollar totes les seves paraules, que a poc a poc, es van anar escampant per tota la vall. Mentre cridaven “Una princesa mai es pot casar amb un pastor i per això mai trobareu un conte que expliqui un disbarat tan gran”.

I sense fer-los-hi ni mica de cas, el Guim i la Brunisenda, agafats de la mà, caminaven plegats, feliços i contents, en mig del ramat, que al igual que ells, saltava de content.

El castell va quedar completament derruït i totes les seves lletres i paraules, tristes i perdudes, anaven rodolant pel terra. El Guim i la Brunisenda, van començar a replegar totes les que van poder, ell se les ficava dins del seu sarró i ella a les butxaques del seu davantal i al cistell on hi portava mel i mató i un acolorit ram de flors boscanes. I sabeu que van fer amb totes les paraules? Doncs ara us ho diré, primer que tot, les van anar ordenant i amb totes elles van escriure un nou llibre, el de la seva història, la que ara mateix acabeu de llegir o escoltar.

I des de les hores, que viuen feliços en el seu conte, sense mai oblidar la Biblioteca on es van conèixer i enamorar. I a la que tants nens i nenes venen a llegir el conte que per a ells van escriure i que ara us acabem de contar, amb el desig de que a tots us hagi agradat.

Ui...sento algú que em crida...ah sí! És en Guiu que em diu que tot i que el conte ja s’ha acabat, us vol recitar un petit poema dedicat a la seva biblioteca.

Hi ha paraules que volen
fins a convertir-se en històries,
hi ha històries que amb tinta
s’escriuen als llibres;
hi ha llibres que viatgen
al país del somnis que un dia

tots farem realitat.

Hi ha llibres que al llegir-los

i sense moure't de la cadira,

et fan sentir el seu feliç protagonista.

I en cada llibre, sempre hi haurà una pàgina,

on a part de les paraules hi trobaràs:

un punt per a fer una aturada,

una coma per agafar aire,

exclamacions que guarden sorpreses,

i també interrogants amb solucions

per alguns dels teus problemes.

I recordeu que en cap lloc com en una biblioteca,

trobareu tants llibres que amb silenci us esperin

per a llegir o tal cop per a tornar a escriure

allò que ja estava escrit,

però que vosaltres, amb la vostra imaginació,

ho fareu molt fet molt més bonic!!!

I vet aquí un pastor poeta i vet aquí una princesa que ja no ho és i vet aquí una biblioteca on

ha nascut l'amor i ara sí, per fi, aquest conte ja s'ha acabat!!!

M. Assumpció Cornadó Lladó